

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 80/15
Luxemburg, 9 iulie 2015

Hotărârea în cauza C-87/14
Comisia/Irlanda

Comisia nu a reușit să dovedească neîndeplinirea obligațiilor de către Irlanda în punerea în aplicare a Directivei privind organizarea timpului de lucru pentru medicii nespecialiști din spitale

Directiva privind organizarea timpului de lucru¹ prevede că orice lucrător trebuie să beneficieze de perioade minime de repaus zilnic și săptămânal. În plus, timpul mediu de lucru pentru fiecare perioadă de 7 zile, inclusiv orele suplimentare, nu trebuie să depășească 48 de ore. În sfârșit, statele membre pot prevedea perioade de referință pentru aplicarea acestor norme, având în vedere că aceste perioade nu pot depăși 6 luni sau, din motive obiective sau tehnice sau privind organizarea muncii, 12 luni.

În Irlanda, Federația Medicilor din Irlanda (Irish Medical Organisation), care reprezintă ansamblul medicilor care profesază pe teritoriul irlandez, și Administrația Serviciilor de Sănătate (Health Service Executive), organul public care reprezintă autoritățile sanitare, au semnat o convenție colectivă și un contract de muncă tip pentru medicii nespecialiști din spitale (denumiți în continuare „NCHD”).

Comisia consideră că anumite dispoziții din convenția colectivă și din contractul de muncă tip sunt contrare normelor directivei, în special cele referitoare la perioadele minime de repaus și la limitele timpului de lucru săptămânal. Întrucât a considerat nesatisfăcătoare explicațiile oferite de statul irlandez, Comisia a decis să introducă o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor la Curtea de Justiție.

În hotărârea de astăzi, **Curtea respinge acțiunea Comisiei pentru lipsă de probe.**

Ca răspuns la argumentul Comisiei potrivit căruia anumite ore de formare a NCHD nu sunt considerate, în mod eronat, „timp de lucru” (aceste formări fiind asigurate de organisme independente de angajator, fie la sediul acestuia, fie în alte locuri, cu o durată lunară care variază între 2 ore și jumătate și 17 ore), Curtea arată că **Comisia nu a demonstrat că, în timpul acestor formări, NCHD sunt disponibili pentru a oferi îngrijiri medicale pacienților și sunt obligați să fie prezenți fizic la locul determinat de angajator și să fie la dispoziția acestuia pentru a putea efectua imediat, în caz de nevoie, prestațiile corespunzătoare.** În plus, Curtea constată că contractul de muncă tip nu stabilește o obligație de formare a NCHD și nu introduce, nici nu impune obligații de muncă specifice în materie de formare.

Comisia susține în plus că perioada de referință a NCHD ale căror contracte de muncă depășesc 12 luni se modifică, potrivit convenției colective, de la 6 la 12 luni, ceea ce, în opinia sa, ar fi contrar dispozițiilor directivei. În această privință, Curtea consideră că Comisia nu a reușit să explice motivul pentru care nu ar fi îndeplinite condițiile de a se proceda la o astfel de extindere, în condițiile în care Irlanda invocă prezența **unui motiv obiectiv sau care privește organizarea muncii**, în sensul directivei (și anume că NCHD trebuie să poată fi înscrși în tabelul de serviciu într-un mod suficient de flexibil).

¹ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

În sfârșit, Curtea examinează argumentul Comisiei potrivit căruia contractul de muncă tip, pe de o parte, nu ar indica faptul că NCHD au dreptul la repaus minim zilnic și săptămânal stabilit prin directivă, nici la repaus compensator echivalent și, pe de altă parte, nu ar limita în mod explicit durata totală de lucru săptămânală. Curtea arată că, **prin raportarea la câteva dispoziții izolate din contractul de muncă tip – al căror conținut exact este, în fond, supus unor discuții între părți –, Comisia nu reușește să demonstreze existența unei practici contrare directivei.** În plus, Curtea arată că nu se contestă că respectivul cadru juridic care rezultă din legislația de transpunere a directivei este clar și, în orice caz, este aplicabil.

MENTIUNE: O acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, care este îndreptată împotriva unui stat membru care nu își respectă obligațiile care decurg din dreptul Uniunii, poate fi formulată de către Comisie sau de către un alt stat membru. În cazul în care Curtea de Justiție constată neîndeplinirea obligațiilor, statul membru în cauză trebuie să se conformeze de îndată hotărârii pronunțate.

În cazul în care consideră că statul membru nu s-a conformat hotărârii, Comisia poate introduce o nouă acțiune prin care să solicite aplicarea unor sancțiuni pecuniare. Cu toate acestea, în situația în care nu au fost comunicate Comisiei măsurile de transpunere a unei directive, Curtea poate aplica sancțiuni, la propunerea Comisiei, de la stadiul primei hotărâri.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708